

PÍSEŇ O REGINOVÍ

Sigurd šel do Hjalprekovy stáje a vybral si hřebece, který pak dostal jméno Grani. Tehdy byl u Hjalpreka Hreidmarův syn Regin. – Regin byl dovednější než kdo jiný, ale byl trpasličího vzrůstu. Byl chytrý, zlý a znalý kouzel. Regin si vzal Sigurda na vychování a velmi si ho oblíbil. Jednou vyprávěl Sigurdovi o svých předcích a o tom, jak Ódin, Hæni a Loki přišli k Andvariho peřejím, v kterých bylo plno ryb. Andvari byl skrýtek a žil již dlouho v peřejích v podobě štiky, lově si tam potravu. – „Otr, náš bratr,“ pravil Regin, „se často vydával do peřejí v podobě vydry. Jednou chytil lososa, sedl si na břeh a pojídal jej přimhuřuje oči. Loki po něm hodil kamenem a zabil ho. Ásové si myslili, že je potkalo veliké štěstí, a stáhli z vydry kůži. Téhož večera navštívili Hreidmara, požádali ho o nocleh a ukázali mu svůj úlovek. Chopili jsme se jich a uložili jim výkupné: měli naplnit vydří kůži zlatem a také zvenčí ji měli pokrýt rudým zlatem. – Ásové pak poslali Lokiho, aby opatřil zlato. Loki šel k Rán, vypůjčil si její síť a zamířil k Andvariho peřejím. Vrhл síť před štikou a ta se do ní chytila. Tu pravil Loki:

1 „Kdo je ta ryba,
jež v řece pluje
a před neštěstím se nechrání?
Od smrti vykup
svoji hlavu,
vydej mi plamen vln!“

Andvari:
2 „Andvari se jmenuji,
Óin slul můj otec,
čttné jsem přeje proplul.

Zlá norma mi
v začátku věků
určila vodu věčným sídlem.“

Loki:

3 „Řekni mi, Andvari,
chceš-li si uchovat
život svůj v světa síních,
jaký trest stihne
syny lidí,
když se v potupě potýkají?“

Andvari:

4 „Těžký trest stihne
syny mužů
ve vlnách Vadgelmu.
Od lživých řečí,
špinících lidí,
daleko vedou větve.“

Loki uviděl všechno zlato, které patřilo Andvarimu. Andvari je přinesl, ale nechal si jeden prsten. Loki mu jej vzal a tu zmizel skřítek ve skále a pravil:

5 „Toto zlato,
jež Gust zval svým,
dvěma bratrům
bude k zhoubě,
mezi knížaty osmi
vyvolá vádu.
Prokletí všem
přinese poklad.“

Ásové přinesli Hreidmarovi zlato, vycpali jím vydří kůži a postavili ji na nohy. Nyní měli Ásové zakrýt zlatem vnější stranu kůže. A když se tak stalo, přistoupil Hreidmar, a když viděl vyčuhovat jeden chlup, žádal, aby i ten zakryli. Tu vzal Ódin prsten Andvaranaut a zakryl jím chlup.

Loki:

6 „Pokutu dostals,
zlato jsme ti dali
místo mé hlavy,

sotva však štěstí
přinese tvému synu.
Spíš oběma vám k zhoubě bude.“

Hreidmar:

7 „Dary jsi dal,
ne však dary z lásky
či z čisté myslí!
Kdybych byl znal
zlou vaši vůli,
smrt by vás byla stihla.“

Loki:

8 „A horší bude
- jak hádat mohu -
spor se syny o zlato.
Hrdinům dosud
nezrozeným
urputný svár je souzen.“

Hreidmar:

9 „Zářivým budu
vládnout zlatem,
dokud mi dán bude život.
Tých hrozeb se nikterak
nemíním hrozit.
A vraťte se do svých sídel!“

Fáfni a Regin žádali Hreidmara, aby jim dal jejich rodový podíl na pokutě za bratra Otra. Hreidmar jim jej však odepřel. Když pak Hreidmar spal, probodl ho Fáfni mečem. Hreidmar přivolal své dcery:

10 „Lyngheido, Lofnheido!
Zlomen je můj život.
Mnohé vám nutno vykonat.“

Lyngheid:

„Sotva kdy sestra,
když otce ztratí,
na bratru se pomstí
za podlý čin.“

Hreidmar:

11

„Vychovej dceru,
vlčí díso,
jestli syna ti nedá
skvělý rek,
a panně dej muže,
jak potřebá velí.
Její syn pak
pomstí tvůj žal.“

Potom Hreidmar zemřel a Fáfni se zmocnil všeho zlata. Regin žádal svůj podíl po otci, ale Fáfni mu jej odepřel. Tu se Regin obrátil o radu k sestře Lyngheidě, jak by se měl domáhat dědictví po otci. Lyngheid pravila:

12

„Od bratra v přátelství
si podíl svůj vypros
a nakloň ho k mírnější mysli.
Nesluší se
na Fáfnovi
mečem vymáhat poklad.“

Toto vše řekl Regin Sigurdovi. – Když jednoho dne navštívil Sigurd Regina v jeho obydlí, přivítal ho Regin vřelě a pravil:

13

„Syn sem zavítal
Sigmunda krále,
světlý rek,
do našich símí.
Statečnější je
než starý muž.
Boje se naději
od bohatýra.“

14

Velitele vojsk
vychovat musím.
Yngviho potomek
přišel sem právě!
Nad všechny muže
mocnější bude,
všechnu zem ovine
jeho osudu nit.“

Sigurd pak zůstal nastálo u Regina a ten mu řekl, že Fáfni leží na Gnitské pláni. Má podobu saně a na hlavě má hrozivou přilbu, které se leká vše živé.

Regin ukul Sigurdovi meč, který se jmenoval Gram. Byl tak ostrý, že když jej ponořil do Rýna a nechal proti němu plout chomáček vlny, rozřízl vlnu stejně jako vodu. Tím mečem rozřezal Sigurd Reginovu kovadlinu.

Potom Regin popouzel Sigurda, aby zabil Fáfniho. Sigurd pravil:

15

„V smích propuknou
synové Hundinga,
kteří Eylima
ubili k smrti,
jestliže přednost dá
před pomstou otce
prstenům rudým
bláhový rek.“

Král Hjálprek dal Sigurdovi lodě i mužstvo, aby pomstil otce. Stihla je však velká bouře a křižovali před skalnatým mysem. Na skále stál jakýsi muž a pravil:

16

„Kdo to ujždí
na ořích Ræfila
po vysokých
mořských vlnách?
Do plachtovní
pěna stříká,
hřběci vln
podlehnou vichru.“

17

Regin:
„U stožáru
Sigurd stojí,
vítr žene
život náš v smrt.
Přepadá přes příd
prudký příboj,
klesají lodě!
Kdo se to ptá?“

Muž:

18 „Hnikar mi říkali,
když jsem Hugina krmil,
mladý Völsungu,
na válečném poli.
Teď zvátí můžeš
na skále muže
Fengem či Fjölhim.
A pust mne na příd!“

Zamířili k břehu, a když muž vstoupil na loď, bouře se utišila. Sigurd pak pravil:

19 „Pověz mi, Hnikare,
když znamení znáš
lidí a blažených bohů:
která jsou nejlepší
znamení k boji,
když meči se mává?“

Hnikar:

20 „Mnohá jsou příznivá,
kdyby muži je znali,
znamení k zápasu meči.
Tak za dobré průvodce
platí v boji
havrani hrdinovi.

21 Druhé je znamení,
z domu vyjdeš-li
a v sedle už sedíš:
když dva spatříš
stát na zápraží
rozvázně reky.

22 Stejně šťastné je,
když výt slyšíš
v lese hladového vlka.
Snadno přemůžeš
nepřátele,
jestliže je první spatříš.“

23 Nikdo z mužů
se v boji nestav
proti pozdnímu světlu
měsíce sestry.
Těch je vítězství,
kdo dobře dovedou
šípky mřit
a řadit se v klínový šik.

Je nebezpečné
klopýtnout nohou,
když do boje běžíš.
To lstivé normy ti
nástrahy chystají,
chtějí tě zraněného zřít.

Ať učěse se
a umyje rek
a ráno se nasytí.
Nikdo neví,
kde večer ho stihne.
K neštěstí vede nedbalost.“

Sigurd svedl velkou bitvu s Hundingovým synem Lyngvím a jeho bratry. V té bitvě Lyngvi a tři jeho bratři padli.

Po bitvě pravil Regin:

„Teď krvavý orel
ostrým mečem
je v záda vřezán
vraha Sigmundova.
Sotva hrdina
slavnější kdy
zasytil havrany,
zkrvavil zem.“

PÍSEŇ O FÁFNIM

Sigurd odjel domů k Hjalprekovi a Regin ho popouzel, aby zabil Fáfniho. Sigurd a Regin se vydali na Gnitskou pláň a našli stopy dráhy, které se Fáfni ubíral k vodě. Sigurd vyhloubil na cestě velikou jámu a sestoupil do ní. Když Fáfni slezl ze zlatého pokladu, chrtil jed a ten dal Sigurdovi na hlavu. A když se Fáfni plazil přes jámu, zasadil Sigurd mečem ránu do srdce. Fáfni sebou mrskal a bil hlavou i očima. Sigurd vyskočil z jámy a navzajem na sebe hleděli.

O FÁFNIHO SMRTI

Fáfni:
1 „Mládče, mládče,
kterému muži ses zrodil,
kterého siláka jsi syn?
Ve Fáfnim jsi ocel
svou ostrou zbarvil,
svůj meč jsi mi v srdce vetkl.“

Sigurd zatajil své jméno, protože se za starých časů věřilo, že slova umírajícího má velkou moc, prokleje-li nepřitele jeho jménem.

Sigurd:
2 „Ztepilým jelenem
mě zovou lidé,
jsem bez matky muž.
Otce nemám,
jak jiní mají,
a chodím stále sám.“